

4. Adventtisunnuntai

Evankeliumi Joh. 1: 19-28

Johannes Kastajan viran tarkoitus oli, että hän valmistaisi Juudan kansaa Messiasta vastaanottamaan. Hän vaati vakavasti ja tosissaan sydämen ja mielen muutosta ja julisti henkilöön katsomatta Jumalan kostotuomioiden tulevan kääntymättömien ylitse. Hän ei säästänyt korkeita eikä arvossa pidettyjä kansan seassa. Paljon kansaa kokoontui hänen tykönsä: sillä koko Jerusalemin ja Juudean asukkaat menivät hänen luoksensa ja antoivat hänen kastaa itsensä Jordanissa, ja he tunnustivat syntinsä, Matt. 3. Ei siis ihme, että suuri raati Jerusalemissa lähetti hänen tykönsä pappeja ja leeviläisiä vaatimaan häntä sanomaan, **kuka hän oli**, ja kuka hänelle oli antanut valtuuden kastaa. Heidän ajatuksellaan ei liene ollut muuta syytä kuin saattaa kansa epäluuloihin hänestä, mikäli hän ei selittäisi kuka hän on; ja jos hän taas sanoisi itsensä Messiaaksi, niin he vaatisivat todisteet sellaisista puheista.

Siinä tilanteessa, jolloin nyt nämä papit ja leeviläiset tulivat tätä kysymään, antoi Johannes mitä jaloimman todistuksen Herrasta Jeesuksesta, jonka pelkäksi edelläjuoksijaksi hänet oli valittu. Osa tästä todistuksesta on tämänpäiväisessä evankeliumissa. Me tahdomme tänä päivänä tutkistella sekä tämän osan, että myös muun

Johanneksen saarnan Herrasta Jeesuksesta

Meillä on Jeesuksen oma selkeä todistus siitä, että Johannes Kastaja oli suurin opettaja maan päällä ainoastaan Vapahtajaamme lukuunottamatta, Matt. 11. ” **Taikka mitä te läksitte katsomaan? Profeettaako? totisesti sanon minä teille: tämä on jalompi kuin profeetta. Sillä tämä on se, josta kirjoitettu on: katso minä lähetän enkelini sinun kasvois eteen, joka on valmistava sinun ties sinun etees. Totisesti sanon minä teille: kaikkein niiden seassa, jotka vaimoista syntyneet ovat, ei ole yhtäkään suurempaa kuin Johannes Kastaja tullut;**” Kun nyt meidän Vapahtajamme itse on näin todistanut Johanneksen suurimmaksi opettajaksi, niin tulkoon meille myös

4. Adventtisunnuntai

kalliiksi ja tarpeelliseksi se, että oikein oppisimme tuntemaan hänen opetuksensa ja todistuksensa sekä Vapahtajasta että myös hänestä itsestensä.

Sen lisäksi että Johannes julkisesti opetti kansaa, joka tuli hänen tykönsä, oli hänellä myös erityisesti muutamia opetuslapsia, joita hän ennen muita opetti. Mutta yleisissä saarnoissaan hän kehotti kansaa vakavasti kääntymään, **sillä taivaan valtakunta lähestyi**, eli se uusi taloudenhoito, jonka Jumala Jeesuksen tullessa oli alkava. Hän varoitti jokaista pitämästä itseänsä suurena, sentähden että hän oli Aabrahamin jälkeläinen eli, että hänen juuri sen takia täytyi olla osallinen Jumalan armolupauksista. Heidän ei tullut pitää itseään järkähtämättömästi pystyssä pysyvinä puina, kun heidän pitäisi tajuta, että **kirves oli jo valmiina** hakkaamaan heidät maahan elleivät **he tekisi parannuksen soveliaita hedelmiä**.

Johanneksen opetus oli kova, niinpä Jeesus itse kutsuikin sitä vielä laiksi. Samoin hän vietti hyvin ankaraa elämää. Se kaiketi oli tuolloin hyvin tarpeenkin. Hänen tarkoituksensa ei ollut se, että juutalaiset jäisivät pysyttelemään hänen luonaan, vaan hän pyrki kaikessa siihen, että hän saattaisi heidät tuntemaan itsensä ja suuren oman viheliäisyytensä, heidän tuntonsa heräämään, ja siten saisi heidät halullisiksi vastaanottamaan Jeesuksen suloisen ja lohdullisen opin. Sentähden, niin kova kuin hänen opetuksensa olikin, ja kuinka paljon hän neuvoikaan ihmisiä täyttämään velvollisuutensa, hänen tarkoituksensa ei suinkaan lainkaan ollut se, että ihmisten siten olisi pitänyt ansaita itsellensä autuus; vaan hän **opasti heidät selkeästi Vapahtajan luokse**, Hänen, joka yksin voi heitä auttaa, joka voi heidän syntinsä antaa anteeksi ja antaa heille voiman pyhään elämään Hänen mielensä ja sydämensä mukaan. Sentähden Johannes opetti, että Messias oli se oikea mies, jonka puoleen heidän piti kääntymän. Hän todisti rohkeasti **Jeesuksen todellisesta jumaluudesta**, että vaikka Hän ihmisyytensä puolesta oli nuorempi Johannesta, oli Hän kuitenkin ennen häntä ollut ja, että Hänen herruutensa oli niin suuri, ettei Johannes halvimman palvelijan tavoin **ollut mahdollinen Hänen kenkensä rihmoja päästämään**. Tämä juuri oli tosi rohkea todistus Jeesuksesta. Johannes itse oli suuri profeetta ja kansan silmissä suuressa arvossa. Jeesus sitä vastoin ei ollut siihen aikaan vielä tunnettu muuna kuin köyhänä kirvesmiehenä, sillä Hän ei ollut vielä aloittanut opetusvirkaansa eikä tehnyt itseänsä ihmeteoillaan tunnetuksi. Ja kuitenkin Johannes ei hävennyt todistaa näin: **Tämä Jeesus Nasaretista on ennen minua ollut**: Hänen arvonsa on niin äärettömän korkea minun suhteeni, etten minä ole mahdollinen Hänen kenkensä rihmoja päästämään; minä kastan ainoastaan vedellä, **mutta Hän kastaa Pyhällä Hengellä ja tulella**. Selvästi hän myös todisti, että koko leeviläinen jumalanpalvelus oli pelkkä varjo ja esikuva siitä tulevasta, joka kaikki tyynni tuli täytetyksi Vapahtajan lihaan tulemisessa. ” **Sillä laki**”, sanoo hän, ” **on Mooseksen kautta annettu: armo**

4. Adventtisunnuntai

ja totuus on Jesuksen Kristuksen kautta tullut.” Joh. 1: 17. Hän saarnasi Vapahtajasta, että Hän oli se todellinen valkeus, joka valaisee kaikki ihmiset, jotka maailmaan tulevat; että maailma oli Hänen kauttansa tehty, mutta se ei kuitenkaan Häntä tuntenut. Hän osoitti sormellaan Jeesusta, kun näki Hänen tulevan ja huusi: ” **Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnin.**” Katso — hän haluaa sanoa — tässä kulkee se mies, jota kaikki uhrilampaat Vanhassa Testamentissa kuvasivat; tässä käy Hän, joka viattomana Karitsana, ilman syntiä, kuitenkin teurastetaan uhriksi koko maailman syntien edestä. Tässä Hän käy, lempeänä kuin karitsa, sävyisänä kuin karitsa, viattomana kuin karitsa, kärsivällisenä kuin karitsa, kantaakseen koko maailman syntikuormaa, Hän jonka kuolema ja sovitustyö yksinään voi tuottaa meille armon ja syntein anteeksi saamisen. Me taidamme niin ollen rohkeasti sanoa, että Johannes todistuksellansa osoitti syntisille Jeesuksen, heidän ainoana autuutensa perustuksena. Ja jos tahdomme tietää senkin, mitä Johannes erityisesti opetuslapsiansa opetti Jeesuksesta, me löydämme sen hänen ihanassa puheessansa heille, Joh. 3. Siinä hän todistaa Jeesuksen olevan **Yljän**, jolla oli **morsian**; ja että hän, Johannes, oli ainoastaan **Yljän ystävä**, joka suuresti iloitsee, kun hän kuulee Yljän äänen. Sielut ovat Hänen, vaan ei minun, tahtoo Johannes sanoa: ne ovat Hänen morsiamensa. Ja niin kuin Yljän ystävä voi sydäimestä iloita, kun hän kuulee Yljän äänen, joka vakuuttaa morsiamelleen rakkauttaan ja uskollisuuttaan ja iloitsee hänestä, niin on myös minun iloni nyt täydellinen, kun minä kuulen tämän sielun Yljän nyt itse tahtovan ottaa Morsiamensa holhotakseen. Kaikki minun saarnani ovat tarkoittaneet ainoastaan sitä, että minä saattaisin sieluja Hänen tykönsä; ja nyt, kun Hän itse ottaa ne vastaan, saatan minä siitä pelkästään iloita. ” **Hänen tulee kasvaa, mutta minun pitää vähenemän.**” Joh. 3: 30.

Joka omasta kokemuksesta tietää, mitä on rakastaa Herraa Jeesusta ja Hänen tähtensä rakastaa kaikkia ihmisiä Hänen lunastettuinaan, sen sydän mahtaa sulaa, kun se ajattelee, mitä Johannes tykönään tunsu, silloin kun hän puhui nämä sanat. Armoitettu syntinen, joka ei enää ilman Vapahtajaa voi elää, ei toivo mitään suurempaa kuin, että kaikki tulisivat Jeesuksen tykö **maistamaan ja katsomaan kuinka suloinen Hän on.** Ja kuinka riemuitsekaan hänen sydämensä, kun hän näkee jonkun sielun lankeavan Jeesuksen syliin. Hän ajattelee: Tuossa on, Jumalan kiitos! kuitenkin Vapahtajalle yksi saalis ja palkka Hänen vaivastansa: tuossa jälleen yksi sielu, joka ei tahdo autuaaksi tulla muutoin kuin Jeesuksen veren ja haavojen kautta. Todellakin ihminen joka itse paljon rakastaa siksi, että hänelle paljon on anteeksi annettu, hänelle mikään maallinen ilo ei ole verrattavissa siihen iloon, joka hänellä on siinä, että hän voi saattaa jonkun sielun, jonkun morsiamen, Ylkänsä tykö. Niin ajatteli myös Johannes.

4. Adventtisunnuntai

Johannes todisti myös Jeesuksesta, että Hän oli ylhäältä ja yli kaikkien; että Isä rakasti Poikaa ja oli antanut kaikki Hänen valtaansa: että näin jokaisella, ” **joka uskoo Pojan päälle, hänellä on ijankaikkinen elämä; mutta joka ei usko Pojan päälle, ei hänen pidä elämää näkemän, mutta Jumalan viha pysyy hänen päällensä.**” Joh. 3: 36.

O! oppikaamme siis tästä, että Raamattu perustaa koko meidän autuutemme yksinään **uskoon sen ristiinnaulitun Herran Jeesuksen päälle.** Älkäämme antako kenenkään meitä siitä vietellä petollisilla sanoilla. Älkäämme koskaan lainatko korviamme sen ilkeän opin puoleen, joka on tänä aikana niin tavallinen, mutta sotii kaikessa pyhää Raamattua vastaan, nimittäin, että jos me vain pahaa kartamme ja ahkeruimme hyvää tehdä, niin me muka autuaiksi tulemme ilman, että kadotettuina käännyimme Vapahtajan tykö. **O, te onnettomat petetyt sielut, jotka niin ajattelette!** Suureksi osaksi sokeutenne on kaiketi syynä sellaisiin ajatuksiin, mutta sen ohella myös paha, ylpeä sydämenne ja katkera kiukkunne Häntä kohtaan, joka on teitä rakastanut kuolemaan asti ristin päällä. Mitä hyviä avuja teillä sitten on näytettävänä? Kuinka te voitte olla niin pimitetyt, että haluatte luulla niitten harvojen töitten, joita olette tehneet, voivan antaa teille oikeuden saada lukemattomat syntinne anteeksi, vieläpä vakuuttumisen iankaikkisesta autuudesta? O! avatkaamme jo silmämme näkemään, mitä Raamattu opettaa: **ettei yhdenkään ainoan, joka ei usko Vapahtajan päälle, pidä elämää näkemän, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä.** — Joka on ensin uskolla Hänet vastaanottanut, saa juuri siinä voiman Jumalan lapseksi tulla. Ensin vanhurskaaksi, sitten pyhäksi. Jeesuksen pyhän elämän pitää meidän elämämme pyhittämän. Kaikki mitä Hän maailmassa teki, oli ansiollista meille ja on voimallista uudistamaan meitä. Mutta kaikkein ensimmäiseksi täytyy uskon olla oikean. **Ensin täytyy puun olla hyvä, ennen kuin hedelmä voi tulla hyväksi.** Yhtä tyhmää kuin on odottaa pahasta puusta hyviä hedelmiä, yhtä mahdotonta on myös kääntymättömän ihmisen täyttää Jumalan tahtoa, ennen kuin sydän on puhdistettu Jeesuksen veressä. Millaiset ovat sydämen luonnolliset hedelmät, sen on Jeesus itse sanonut meille Matt. 15: 19. ” **Sydäimestä tulevat ulos pahat ajatukset, murhat, salavuoteudet, huoruudet, varkaudet, väärät todistukset, pilkat.**” Kuinka nyt sellainen sydän saattaisi aikaansaada mitään hyvää, ennen kuin Vapahtaja saa uskon kautta Häneen asuntonsa siinä ja valmistaa sen mielensä mukaan. Näin siis on ja sellaisena pysyy, että joka ei usko Jeesuksen päälle, ei ole autuas parhaankaan luulotellun ja jäljitellyn hyveellisyytensä ja täydellisyytensä varassa; **Jumalan viha pysyy hänen päällensä.** Ja sitä vastoin jumalattominkin ihminen niin pian, kuin hän saa katsoa Häntä, joka ristin päällä kuoli hänen tähtensä, ja sallii Hänen rakkautensa täyttää ja voittaa sydämensä, tulee kerralla Jumalan perilliseksi ja Kristuksen kanssaperilliseksi. **Joka uskoo Pojan päälle, hänellä on**

4. Adventtisunnuntai

ijankaikkinen elämä. Niin Raamattu opettaa. **Kristus tuli kiroukseksi meidän edestämme, että me siunauksen perisimme.** Gal. 3. Niin todisti myös Johannes Vapahtajasta, että Hän oli se Jumalan Karitsa, joka sovintokuolemallansa oli maksava kaikkien ihmisten synneistä, ja opetti samalla opetuslapsiansa tuntemaan Hänet sielun Ylikänä. Useimmat Vapahtajan opetuslapsista olivat myös Johanneksen koulusta.

Mutta yhtä jalon todistuksen kuin hän antoikin Jeesuksesta ja Hänen iankaikkisesta voimastansa ja jumaluudestansa, **yhtä halpa oli hän samalla omasta mielestensä.** Hän sanoi olevansa ainoastaan sanansaattaja, joka ennustaa Herran tulemistä ja valmistaa Hänelle tietä kansansa luokse. Kuinka syvä hänen nöyryytensä on ollut Herran Jeesuksen edessä, voidaan selkeästi nähdä siitä, että hän piti itseään **mahdottomana Hänen kenkensä rihmoja päästämään.** Katsokaa tässä oikeaa Jeesuksen todistajaa, joka ei omaa kunniaansa etsi, vaan opastaa kaikkia ihmisiä pois itsestään Vapahtajan tykö. Johannekselle olisi totisesti ollut keveää voittoa arvoa ja kunniaa maailmassa, mutta se ei ollut hänen tarkoituksensa. Hän oli **Yljän ystävä,** ja hänen ilonsa oli täydellinen siinä, että vain Jeesuksen kunnioitettava nimi julistettiin syntisille.

O! antakaamme tämän Johanneksen esimerkin myös itseämme nöyryyttää taipumaan alas tomuun tämän ristiinnaulitun, tämän orjantappuroilla kruunatun, Kuninkaan eteen! Ajatelkaamme sitä, ” **Että Jeesuksen nimeen pitää kaikki polvet heitänsä kumartaman, jotka taivaassa ja maan päällä ja maan alla ovat, Ja kaikki kielet pitää tunnustaman, että Jesus Kristus on Herra, Isän Jumalan kunniaksi.**” Fil. 2: 10 - 11. ” **Että kaikki Poikaa kunnioittaisivat niinkuin he Isää kunnioittavat.**” Joh. 5: 23. Voi niitä onnettomia vaivaisia, jotka eivät täällä armon ajassa tahdo itseään nöyryyttää Hänen edessään, vaan rohkenevat myös pilkata Jumalan Poikaa, ja osoittavat sydämensä vihan Vapahtajaa vastaan, joko ylenkatsomalla Hänen kalliin ansionsa tai vaikenemalla siitä. Liian myöhään he joutuvat opettelemaan polvistumista Hänen edessään, kun he pelolla ja vavistuksella saavat ” **nähdä hänen tulevan pilvissä suurella voimalla ja kunnialla**”, ja täynnä kauhistusta sanovat ” **vuorille ja kukkuloille: langetkaat meidän päallemme ja peittäkää meitä sen kasvoin edestä, joka istuimella istuu, ja Karitsan vihasta. Sillä se suuri hänen vihansa päivä on tullut, ja kuka voi pysyä?**” Ilm. 6: 16 -17. O! kuinka niiden onnettomien silloin pitää vapisemaan Hänen edessään, jonka he tässä ajassa ovat halpana pitäneet! Silloin se on heitä surettava, etteivät he armon ajassa olleet oppineet tuntemaan Häntä, joka rakkaudesta heitä kohtaan vuodatti verta, ja sai ne haavat, jotka he ylenkatsoivat!

Mutta silloin olet Sinä, o Jeesus!, kunnialliseksi tuleva kaikille niille, jotka Sinun tulemistasi ikävöitsevät. Kaikkien niiden, jotka tässä ajassa

4. Adventtisunnuntai

Johanneksen kanssa ovat pitäneet itseään tomuna, eivätkä ole muuta tienneet autuudekseen kuin ainoastaan Sinun kalliin veresi, niiden pitää silloin näkemän Sinut kunniassasi. He saavat silloin täydellisesti nauttia sitä autuutta, josta he jo täällä ajassa ovat saaneet esimakua. Silloin he saavat katsella Sinun lävistettyjä käsiäsi ja jalkojasi ja veisata tätä uutta virttä istuimesi edessä: ”**sillä sinä olet tapettu ja verelläs meitä Jumalalle lunastit kaikkinaisista sukukunnista, ja kielistä, ja kansoista ja pakanoista. Ja sanoivat suurella äänellä: Karitsa, joka tapettu on, on mahdollinen ottamaan voiman, ja rikkauten, ja viisauden, ja kunnian, ja kiitoksen, ja siunauksen.**” Ilm. 5: 9,12.